

DÙ CẢ MỘT ĐẠO QUÂN VÂY ĐÁNH, LÒNG CON CHẴNG SỢ GÌ!

... Thứ Bảy 7-6-2014 bà Jeanne 53 tuổi lãnh bí tích Thêm Sức tại nhà thờ Thánh Nữ Jeanne d'Arc ở Rouen, miền Bắc nước Pháp. 53 tuổi đời mới lãnh bí tích Thêm Sức hẳn phải có lý do đau thương nào đó. Đúng vậy. Đường đời đầy chao đảo thử-thách mà đường đạo cũng lắm chông-gai khiến bà tách lìa khỏi Giáo Hội Công Giáo ngay từ thời niên thiếu. Xin nhường lời cho bà Jeanne.

Tôi mồ côi cha năm lên 8 tuổi. Năm ấy mẹ tôi mới bước vào tuổi 25 và phải tự xoay xở để dưỡng dục các con. Mẹ đưa các con về sống ở Rouen để gần gũi với gia đình bên ngoại. Thơ bé

tôi luôn cảm thấy thoải mái mỗi khi bước chân vào nhà thờ. Chính tôi xin mẹ ghi tên tôi vào lớp giáo lý. Thế nhưng vết thương đầu đời mở ra khi nữ tu điều khiển một phiên họp làm tôi xấu hổ trước mặt mọi người vì bức tranh vẽ của tôi. Tôi cảm thấy bị chà đạp bị dày xéo tận nơi sâu thẳm của con tim thơ trẻ. Cánh cửa giáo đường đóng ập lại sau lưng tôi kể từ giây phút ấy.

Ròng rã mấy chục năm sau vết thương lòng thứ hai mở ra khi tôi đến ghi tên cho đứa con gái của tôi vào lớp giáo lý. Một bà trong giáo xứ khéo léo làm cho tôi hiểu rằng cuốn sổ hạnh kiểm gia đình của tôi không thuộc vào hàng tốt. Lần này tôi tự thề hứa dứt khoát không bao giờ còn nói đến chuyện đạo nghĩa công giáo nữa!!!

Ở tuổi dậy-thì tôi rời trường học và bắt đầu làm việc trong một hộp đêm. Cánh cửa của thế giới sống về đêm mở ra cho tôi thấy một khung cảnh hỗn độn chao đảo. Những năm làm việc nơi đây để lại trong tôi một kỷ niệm mờ nhạt. Mấy năm sau tôi gặp một người đàn ông sẽ trở thành người bạn đường của tôi. Rất nhiều lần anh ngỏ lời cầu hôn, nhưng tôi tìm cách trốn tránh, bởi lẽ tôi không muốn mình bị ràng buộc bị cột chặt bởi sợi giây hôn phối. Thật ra anh cũng không tha thiết bao nhiêu. Thế rồi tôi mang thai đứa con đầu lòng. Sự chào đời của đứa con cũng không làm thay đổi tình thế bao nhiêu. Nhưng đối với riêng tôi thì đúng là một tai nạn sóng thần trong đời sống của một người phụ nữ. Tôi dành trọn tình yêu thương và thời giờ để chăm sóc con.

Năm 1988 mẹ tôi trở về nhà sau một đêm làm việc với tư cách trợ giúp y tá nơi nhà thương bỗng bị một chiếc xe chạy hết tốc lực tông vào, dờ sống dờ chết. Trước tai nạn thảm khốc tôi cảm thấy như trời cao đổ ập xuống trái đất.

Thế nhưng cũng chính từ tai nạn này lại khơi dậy Đức Tin Công Giáo của tôi bị chôn kín tận nơi sâu thẳm của lòng mình. Trong thời gian mẹ tôi nằm bệnh viện, tôi đều đặn đến thăm mẹ và làm quen với một bà là mẹ của thiếu nữ nằm chung phòng với mẹ tôi. Bà tên là Poulain.

Bà Poulain là một tín hữu Công Giáo sống đạo chân thành. Chúng tôi tạo mối liên hệ thân hữu tốt đẹp sâu sắc và kéo dài với thời gian. Bà tặng tôi cuốn Kinh Thánh và tôi đã trung tín đọc từ đầu đến cuối không bỏ sót trang nào. Ngay cả những đoạn không hiểu gì ráo trội tôi vẫn cứ đọc!

Thế rồi từ từ - mặc dầu không hoàn toàn ý thức - và nhờ chứng tá Đức Tin mạnh mẽ cùng lòng khoan hồng của bà Poulain, tôi trở lại nhà thờ. Lần này thì tôi tìm thấy nơi đây bầu không khí cầu nguyện và thình lặn của tuổi thơ. Tôi bắt đầu cầu nguyện với Đức Mẹ MARIA, Hiền Mẫu dấu ái thiên quốc. Tôi cũng cầu nguyện cùng Các Thánh đặc biệt là cùng Thánh Cả GIUSE, thánh nữ Rita thành Cascia (1381-1447) và thánh nữ Têrêxa Hài Đồng GIÊSU (1873-1897).

Thế nhưng cuộc đời vẫn còn lắm khổ đau. Người bạn đường của tôi đột ngột qua đời vì bị đứt đại động mạch. Tôi chỉ còn lại một mình với đứa con gái thân yêu. Trải qua tất cả những thử thách trên đây - nhờ Đức Tin Công Giáo - tôi nhận ra những dấu chỉ và sự hiện diện thân tình của THIÊN CHÚA. Một ngày trên đường đi đến Nhà Thờ Chính Tòa tôi trông thấy tấm bích chương ghi hàng chữ:

- Anh Chị Em hãy để mình được giao hòa!

Tôi liền quyết định dọn mình xưng tội. Kể từ lần xưng tội ấy, bí tích Giải Tội trở thành hơi thở cuộc sống, giống như việc cầu nguyện vậy.

... "Chúa là nguồn ánh sáng và ơn cứu độ của tôi, tôi còn sợ người nào? Chúa là thành lũy bảo vệ đời tôi, tôi khiếp gì ai nữa? Khi ác nhân xông vào, định nuốt sống thân tôi, ai ngờ chính đối phương, chính những thù địch ấy, lại lao đảo té nhào. Dù cả một đạo quân vây đánh, lòng tôi chẳng sợ gì. Dù có phải lâm vào chiến trận, lòng tôi vẫn cứ cậy tin. Một điều tôi kiếm tôi xin, là luôn được ở trong đền Chúa tôi mọi ngày trong suốt cuộc đời, để chiêm ngưỡng Chúa tuyệt vời cao sang, ngắm xem thánh điện huy hoàng. Ngày tôi gặp tai ương hoạn nạn, Người che chở tôi trong lều thánh, đem giấu tôi thật kín trong nhà, đặt an toàn trên tảng đá cao. Nên giờ đây tôi ngẩng đầu đầy ý, nhìn quân thù vây bủa chung quanh. Tôi sẽ dâng lễ tế trong thánh điện, lễ tạ ơn, nhã nhạc vang lừng, tôi sẽ đàn ca mừng kính Chúa. Lạy Chúa, cúi xin Ngài nghe tiếng con kêu, xin thương tình đáp lại. Nghĩ về Ngài, lòng con tự nhủ: hãy tìm kiếm Thánh Nhan. Lạy Chúa, con tìm thánh nhan Ngài, xin Ngài đừng ẩn mặt. Tôi tở Ngài đây, xin đừng giận mà ruồng rẫy, chính Ngài là Đấng phù trợ con. Xin chớ bỏ rơi, xin đừng xua đuổi, lạy THIÊN CHÚA, Đấng Cứu Độ con. Dầu cha mẹ có bỏ con đi nữa, thì hãy còn có Chúa đón nhận con" (Thánh Vịnh 27(26),1-10).

("Église de Rouen", Mensuel, N.4, 15 Avril 2014, 147ème Année, trang 32-33)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt